

като грамадни обърнати сталактити, понякога дори съ фантастична прилика на животни, кораби и кжщи. . .

Ни тѣсвинитѣ на Олиулесъ въ Провансъ, ни пролома на Панкардо въ Испаня, ни Алпитѣ, ни Пиринеитѣ, нито най-дивнитѣ планини на Тиролъ и на Швейцария биха могли да се сравнятъ съ тѣхъ. Тия гигангски червени блокове, прѣснати отъ дветѣ страни на единъ дълбокъ пѣтъ, въ дѣното на който, въ видъ на малки

Бѣлоградчишкитѣ скали — Адамъ и Ева

водопади, отскача пѣнливъ потокъ, тия грамадни дървета, увиснати на огромна височина, отгдето като че ли ей-сега ще паднатъ, тая дълбока самота, едва смущавана отъ летежа на орлитѣ, произвежда и върху най-калената душа впечатление на неизразимъ ужасъ“.

Че чужденцитѣ не преувеличаватъ чутовността и красотата на бѣлоградчишкитѣ скали, въ това можемъ да се убедимъ най-добре, когато сами ги видимъ.